STRAND

Het opslaan van de tent.

De medegenomen „gedienstige" zorgt o

„Im Zigeun

Hoe vreemd zou de ouderwetsche Hagenaar opkijken, wanneer zijn oog, bij 't doorbladeren van een reisgids van Den Haag en omstreken op den volgenden zin zou vallen: „aan het strand loopt daar iedereen in badcostuum", of wanneer hij, onder zijn nog verbaasder oogen een kiekje zou krijgen van een handbalclub, jongens en meisjes die, allen in badcostuum, de armen uitstrekten naar den grooten, zwarten bal, en als onderschrift zou lezen: Strandgezicht - Scheveningen.

Minachtend zou hij de schouders ophalen en denken, weer eens een staaltje te hebben gevonden van buitenlandsche onwetendheid; weer zoo iets als van den Amerikaan, die, bij zijn aankomst in Holland, de groote teleurstelling moest ondervinden van niet alle heeren in Volendammer pofbroeken te zien rond wandelen, een lange Goudsche pijp in de hand. Of hij zou zeggen: daar heb je er weer zoo een als die malle Franschman, die het portret van onze koningin in Friesche dracht had gezien, en daarom maar meteen in zijn reisbeschrijvingen vertelde, dat in Holland de koningin altijd gekleed ging in de dracht van haar volk.

Zoo deden er, in den vreemde zooveel staaltjes van Hollandsche eigenaardigheid de ronde. Had indertijd in Wiesbaden zijn Duitsche vriend — toch een beschaafd man, daar was niets op af te dingen — had die hem niet in allen ernst gevraagd, of in zijn land bij de cavalerie nog altijd het commando: jongens, krabbelt op de beesten! in gebruik was?

Holland geldt nu eenmaal voor een eigenaardig land, met zijn polders, waar de menschen beneden den waterspiegel leven, achter hun dijkje, met hun windmolentjes en hun koetjes, en iedereen die er gereisd heeft, wil er iets ongehoords van te vertellen weten.

Een dergelijk geval zal deze reisgids, deze foto ook wel weer zijn, en met een boos gebaar schuift de deftige Hagenaar de prullen opzij. 's Middags neemt hij zijn trammetje, dat hem langs den statigen Ouden Scheveningschen Weg voert, voorbij de prachtige villa's, naar den strandboulevard, waar, in het heerlijke zomersche weer nog veel andere deftige stadgenooten rondloopen, de heeren in toiletten die varieeren van de gekleede jas tot aan het wit flanellen sportpak, de dames in wat haar 't ideaal lijkt van een passend zomerjaponnetje.

„Die malle reisgids", denkt onze man nog even, niet zonder een beetje spijt, maar hij zou de laatste zijn, zichzelf dat te bekennen. Dan zoekt hij een goed plaatsje uit in het Palace-Café en een vriend komt bij hem zitten boomen.

Heb je al gehoord, wat hier vanmorgen gebeurd is op een gegeven oogenblik kalm aanloopen een heer e
— Hè? Wat zeg je....? — Ja, die waren zoo uit delingen natuurlijk, die dachten... — Natuurlijk vree
— De politie heeft ze gauw weer naar hun hotel te voor die twee, een figuur! — O, zei onze vriend
Een armoedig straatjongetje had al een poosje bij wezen ging uit naar dat eene brokje suiker, dat er v
Nu kon hij 't niet langer uithouden: — Hè meneer
En weg was 't, en met zijn vollen mond zei hij daar ginder baaie d'r hoopen zoo, en daar mag 't. —
En na een poosje wandelden er in zuidelijke richtin

Een bekende Haagsche voetbalvereeniging, die het strand boven het veld verkiest.

Groot en klein aan het handje-ballen.

De speelplaats bij uitneme